

SENEGAL

2014 yılında Vekaletle Kurban Organizasyonu için Senegal'e giden ekiplerimiz kurbanların kesim ve dağıtımını yaparken, ekibimize bir kabilede açlıktan hastalıkların başladığı ve durumlarının çok kötü olduğu bilgisi geliyor.

Ekiplerimiz kurban etlerini alarak bu kabileye ulaşıyor. Kabile başkanı kendilerinin Hristiyan olduklarını bir yanlışlık olmasın diye ekibimizi uyarıyor.

Ekibimiz dinlerinin ne olduğunun bir öneminin olmadığını, sıkıntıda olan bu insanların ihtiyaçlarını gidermenin insani ve dini bir vazife olduğunu belirterek, kurban etlerini fakir halka dağıtıyor.

Kurban etlerinin dağıtımından birkaç gün sonra kabile başkanının da telkiniyle Senegal başkenti Dakar a 120 km uzaklıkta Mbour seherine bağlı Fouwa Takh köyünde Fulfulda kabilesinden 200 kişi ve daha sonraki yıllarda başkente 400 km uzaklıkta Koalk şehrine bağlı kawlah köyünde Bambaka kabilesinin şefi önderliğinde diğer kabilelerinde bir araya gelmesi ile toplam 600 kişi Müslüman oluyor ve çocuklarını Dakar'da hafızlık eğitimine gönderiyor. Yani aslında biz verdiğimiz kurbanlarla insanların kalbine dokunuyoruz.

ETİYOPYA BALE ROBE

2016 senesinde, arefe günü yatsı namazından çıktıktan sonra caminin dış kapısında yaşlı bir kadının kötü bir battaniye ile kapının önünde yattığını gördük. Kendisine bu saatte ne arıyorsun diye sordüğümüzda, yarın Kurban Bayramı'nda Türkler gelecek ve et dağıtacak, çocuklarıma et alıp götürmek için geldim diyor.

Bizler o mazlum coğrafyalarda umut olmuşuz ve bu beklentileri, umutları boşa çıkarmamız gerekiyor.

UGANDA 'Bir İbrahim'le geldik 4 İsmail ile dönüyoruz!'

2016 Senesinde Uganda'nın farklı bölgelerinde kurban kesimi için kalabalık bir ekip ile bölgelere ulaştık. Oralarda bizlere yardımcı olan şoförlerden bir kaçı Müslüman değildi. Aynı zamanda bize yardımcı olan kişiler den bazıları da Müslüman değillerdi. Kurbanları hassasiyetle kontrol ettik kesilmesine iştirak ettik eşit paylarla dağıtılmasını sağladık. Bize yardımcı olan kişilere de kurban etlerinden ikram ettik. Bunun üzerine yaptıklarımızı gören Müslüman olmayan çalışanlar bize bunları niye yaptığımızı ve bir karşılık bekleyip beklemediğimizi sordular. Bizde onlara Hz. İbrahim ile oğlu İsmailin hikayesini anlattık ve kurbanın bizim üzerimize zorunlu bir ibadet olduğunu söyledik. Karşılığını da sadece Allaktan beklediğimizi söyleyince de onlardan şu cevabı aldık 'Şüphesiz ki böyle bir din Hak dindir! Dediler bizlerden Müslümanlık hakkında bilgi aldılar. Sonra da Müslüman oldular.

Gönüllülerimizden bir arkadaşın ismi de İbrahim idi. Arkadaşımız bu yaşananlardan ötürü şu sözü söyledi. Hala daha beni duygulandıran sözü: ‘Bir İbrahim’le geldik 4 İsmail ile dönüyoruz!’

BURKİNA FASO

2014 yılından itibaren Burkina Faso’da Vakfımız tarafından organize edilen Ramazan, Kurban ve Su kuyusu faaliyetleri çerçevesinde bölge halkının İslama olan ön yargısı kırılmış ve İslama karşı bir ilgi oluşmuştur. Vakfımız personellerinin bölgedeki faaliyetleri sırasında köy şefi bizim arkadaşların yanına gelmiş ve yapılan faaliyetlerin sebebini, ne için yaptıklarını sormuş. Oradaki gönüllü arkadaşlarımızın ‘‘bunu dinimizin yükümlülüğü sonucu yapıyoruz’’ demeleri sonucu Müslüman olmaya karar vermişler.

Vakfımızın 2017 yılında Su kuyusu açılışı vesilesiyle Burkina Faso’da bulunduğu zamanda Kepez Vaizi Mücahit Demirel’in de şahitliğinde

Başkent Ouagadougou ya 85 km uzaklıkta olan Sabou Köyünde 500 kişi,

110 km uzaklıkta Noukhaa köyünde 350 kişi

100 km uzaklıkta Taamsin köyünde 400 kişi

Toplamda 1250 kişi Müslüman oldular.

NIJER

"3 günlük kurban kesimi ve dağıtımı süresinde Nijer’de yaklaşık 200 bin aileye kurban eti ulaştırdık. Bu sayede Nijer halkının, Türk halkıyla kardeşlik duygularının gelişmesine de tanık olduk. Nijer’de Türkiye’nin yaptığı kurban faaliyetleri ve yardım çalışmaları neticesinde Nijerlilerin **kurban eti dağıtan her beyaza 'Türk' dediklerine şahit olduk.**"

SRI LANKA

Sri Lanka’da Ramazan dağıtımlarımızı ulaştırmak için ihtiyaç sahibi bir köye gidiyorduk. Köye giden yol çok kötü olduğu için araçlarımız gidemiyordu. Ramazan paketlerini bir kağıt arabasının üzerine koyduk ve beraberinde bizler de köye doğru yola çıktık. Köye yaklaştığımızda bir kadının evin önünde beklediğini ve bizi görünce çok sevindiğini fark ettik. İlk başta anlam veremediğimiz bu sevinci o kadının evine gıda paketini bıraktığımız da anladık. Mutfak diye tanımlayacağımız evin bir köşesinde sadece boş tencereler vardı.

UGANDA

Uganda’da kurban kesimleri yaptığımız bir sırada mezbahänenin içerisinden bağışmalar geldi. Korkuyla içeriye girdiğimde o bağışmaların aslında sevinç çığlıkları olduğunu anladım. İçerideki arkadaşımızdan kesim yapan kasaplar kestikleri hayvanların kuyruklarından bir tanesini almak istediklerini söylemişler. O da tamam demiş. Yani o sevinç bizim çöpe atacağımız kuyruk içinmiş.

Aynı mezbahane de içeride kesim yapıldığını duyan insanlar mezbahänenin etrafına toplanmışlardı. Saatler ilerledikçe kalabalık artıyor, izdiham olma tehlikesinden ötürü de mezbahänenin güvenliği insanların dağılması için uğraşıyordu. Kalabalığın dağılmasını sağlayamayan güvenlikten sorumlu bey gelerek bu insanlar sabahtan beri bekliyorlar az da olsa birşeyler dağıtsak dedi. Ve yeni kesilmiş hayvanların işkembelerini işaret ederek bunları ufak parçalara bölerek dağıtabiliriz dedi. Ben de istemeden içime sinmeden olur dedim. Dağıtıma başladık ve ilk başta duyduğumuz sevinç çığlıkları şimdi yine duyulmaktaydı.

MORİTANYA

Moritanya’da Vakfımızın ‘‘Bir Damla Hayat’’ Su kuyusu ve Vakıf Çeşmeleri projesi kapsamında 30 kuyu ve çeşme açılışı gerçekleştirdik. Köyün reisinin ‘‘Artık cenazelerimizi yıkayabileceğiz’’ demesi hala kulaklarımızda..

GANNA

Vakfımızın her yıl düzenlediğı Kurban organizasyonu kapsamında Gana’ya giden ve Gana’da Cape Coast kalesini ziyaret eden gönüllülerimizin batının gerçek yüzü ile karşılaşması aşğıdaki gibi özetlenmiştir.

Portekizler tarafından inşa edilen Cape Coast daha sonra İsveçliler, Hollandalılar ve sonunda İngilizler tarafından ele geçirilmiş ve Amerika’ya köle göndermenin önemli noktalarından biri olmuştur.

Köle ticaretinin yoğun olduğu günleri anlatan resimler kölelerin maruz kaldığı işkenceler ve o zamanlardan kalma işkence aletleri bir insanın bir insana karşı nasıl vahşileştini gösteriyordu.

Birbirleriyle toprak ve egemenlik mücadelesine girişen kabilelere gizliden silah satan ve silahları birbirine doğrultmasını öğütleyen beyaz adam, silah karşılığında onların hem yeraltı yerüstü zenginliklerini hem de insanını alıp götürmüştü.

Beyaz adamın planı hala işliyordu. Zenci kabileleri birbirine düşürerek tüm mal varlıklarını sömürüp görkemli şehirlerini inşa eden zihniyet 21. yüzyılda da o görkemli ve debdebeli medeniyetinin (!) devam etmesi için aynı taktikle Ortadoğı’da Müslümanları Müslüman adı altında beslediğı terörist gruplar eliyle yok etmeye çalışıyordu.

Gemiler kıyıya yanaştığında köleler zindandan çıkarılıp sıraya sokuluyordu. İnsan boyunun üç misli büyüklükteki kale kapısının tamamı açılmıyor alt kısmındaki kedi ya da köpeğin sığacağı kadar büyüklükteki bir delikten köleler dışarı çıkmaya zorlanıyordu. Onurları yerle bir edilen insanları bekleyen hayatın nasıl olduğu bu şekilde zihinlerine kazınmaya çalışılıyordu.

Ayrıca bir insanlık dışı muamele daha yapılıyordu. Köleler kaleden çıkmadan önce sol göğüslerinin üst kısmına gideceği şehirler karışmasın diye farklı şehirlere ait yapılmış ateşte ısıtılmış demir damgalar basılarak tıpkı bir hayvan gibi mühürleniyor sonra gemiye bindiriliyorlardı. Çıkış kapısının üstünde “Dönüşü Olmayan Kapı” yazıyordu. Artık kaleden çıkanlar için dönüş yoktu.

Kurban Bayramı için gittiğimiz Gana’da görkemli Avrupa medeniyetine kurban edilen insanların hayatları hepimizi derinden etkilemişti. Cape Coast Kalesinden başkent Akra’ya dönerken araçta çit çıkmamasının sebebi buydu. Duyduklarımızı ve gördüklerimizi sindirmeye çalıştığımız aşikârdı.

Dönüş uçağında geçirdiğimiz altı saat boyunca zihnimizi kurcalayan şey Gana’da özellikle Müslümanların yoğun yaşadığı Kumasi ve Tamale şehirlerinde Vakfımızın yaptığı dini faaliyetleri artarak sürdürülmesi gerekliliği idi. Müslümanların bıraktığı tüm boşlukları dolduranlar hiç de iyi niyetli doldurmuyorlardı. Bu topraklar yalnız bırakılmamalıydı. Bu insani görev olduğu kadar dini bir görevdi de...

BALKANLAR

İşkodra’da gittiğimiz Osmanlı dönemi bir medrese camisinde o sabah, belki de o zamana kadar hiç hissetmediğim kadar büyüklükte bir istekle sabah namazını kıldırmak istiyordum. Bu sabah bir din görevlisi olarak farklı coğrafyadaki Müslüman kardeşlerimize bayram namazı kıldırmaktan büyük bir onur duyacaktım. Ancak bu teklifimi caminin imamına nasıl aktaracağımı nasıl dile getireceğimi o an için bilemiyor onlardan bir teklif gelse bu yükten kurtulsam diye içimden geçiriyordum.

Camiye girerken içerde otururken ize karşı yönelene sevgi ve ilgi seline karşılık verdik sürekli. Sabah namazını eda vakti yaklaşıyordu. Dua ediyordum; Ya rabbi bu güzel coğrafyada bu güzel insanlara sabah namazı kıldırmayı bana lütfeyle, bu şereften ne olur bu fakiri mahrum etme diye. Sonra ne mi oldu?

Cemaatten İşkodralı bir kardeşimiz önce cübbenin yerini gösterdi sonrada mihraba buyur etti. Heyecanlandım, tarifi imkânsız bir duygu atmosferine girdim. Cemaat benim din görevlisi olduğum için beni Mihraba davet etmemiştir. Türkiye’den geldiğim için teklif etmişti. Diğer ülkelere giden arkadaşlardan da buna benzer hikayeler dinlemiştim. Bizler diğer diyarlarda ki Müslümanlar için ‘İmam’ dık ve gereğini yerine getirmek zorundaydık.

Namazdan sonra etin dışındaki görünmeyen bayram ikramlarını gönül dilinin söylediği tüm fısıltıları kardeşlerimize ulaştırmak için kesimhaneye doğru yol alıyorduk.

UGANDA

İhtiyaç sahibi bin beş yüz kişi önceden belirlenerek yardım kartları kendilerine verilmiş. Ertesi sabah 8.00 itibariyle başlayacak dağıtım için 6.30-7.00’de dağıtım noktasına gelmemiz söyleniyor. Gece 03.00 ila 04.00 arası insanların gelip sıraya gireceği bilgisi verildiğinde, partner kuruluşumuzun temsilcisinin mübalağa ettiğini düşünüyoruz. “8.00’deki dağıtım için teheccüt vakti gelmenin manası nedir?” Henüz durumun vahametinin farkında değiliz.

Sabah 7.00’de dağıtım noktasına gittiğimizde gördüğüm manzara karşısında şaşkına dönüyoruz. Kapının önünde sonu görünmeyen bir kuyruk oluşmuş. Partner kuruluşumuzun temsilcisinin bakışları “Size söylemiştim” der gibi. “**Şu an burada dört bine yakın insan var. Yarısından fazlası çevre köy ve şehirlerden akşamdan yola çıktılar, dört ila beş saat arası yol yürüyerek buraya geldiler.**”

Sıranın sonunu görmek ister misiniz?” diye sorduğunda yürüyerek gideceğimizi düşünerek kapıya doğru yöneliyoruz. Durduruyor bizi. “**Kuyruğun sonunu yürüyerek görmek isterseniz, dönüşümüz öğleyi geçer**” diyor. Söylediklerinde yanılmış olması için dua ederek bir araca biniyoruz. Soldaki pencereden tenleri aynı renk, elbiseleri rengârenk onlarca, yüzlerce insandan oluşmuş kuyruğu dikkatle inceliyorum.

Kadınlar, erkekler, gençler, ihtiyarlar, uyuyanlar, kucağında bebeğiyle gelenler, engelliler, çocuklar... Her birinin gözleri bambaşka bakıyor. Kimi mutsuz, kimi yorgun, kimi umutlu, kimi sevinçli, kimi hüznü... Ama hepsinin orada olma amacı aynı; pirinç, un, barbunya ve sıvı yağdan oluşan Ramazan gıda paketlerinden birine sahip olabilmek.

Sıranın sonunu görüp geri dönerken düşündüğüm tek şey var. “Bin beş yüz paket, dört bin kişiye nasıl yetecek?” Yetmeyecek.

RUSYA

Bizim de hikayemizin kahramanı teyzemizin adı Totya Valya. Ruslar Valentina’nın kısaltılmışı olarak, Valentina yerine Valya derler. Valya ninenin ömrü gibi Nalçık da sonbaharı yaşıyordu.

Bu soğukta yaşadıklarını detaylıca bizlere anlatan Valva nine ihtiyacı için kiliseye müracaat ettiğini papazdan randevu aldığını, fakat papaz efendinin kendisini dinledikten sonra elini kaldırarak, kabaca, kendisini susturduğunu söyledi. Papazın sözü hala kulaklarımda dedi ve onun cümlesini tekrar etti. “Her gelene yardım edecek olsaydık kilise fakir olur ve çökerdi”

Papaz daha sonra ona dışarı çıkmasını emretmişti. Valya Teyze çıkmamak için dirense de papaz korumalarıyla dışarı attırmıştı onu.

Sonra oradan ağlayarak çıkmış Camiyi sormuş, gelmiş ve ben gelene kadar soğukta beklemişti.

“Seni bana tanrı göndermiş olmalı dedi. Sen bana hiç kızmadın. Beni dinledin ikramda buldun teşekkür ederim dedi. Tebessümünü ilk defa gördüm.

“Dertlerimi dinledin, benim için ne yapabilirsin dedi. Ben anlamıştım ne yapmam gerektiğini. İhtiyacı olan miktar çok büyük değil idi. Ona yardımcı olacağımızı şimdi evine gitmesini söyledim. Giderken dönüp baktı tatlı bir gülümseme vardı yüzünde.

Onu uğurladıktan sonra mesai arkadaşlarımızla birlikte durumu değerlendirdik. Aramızda para topladık. Onu evinde ziyaret ettik. Onu gözlerinden ameliyat ettireceğimizi söyledik çok sevindi. Ameliyat oldu gözleri daha iyi görüyordu.

Aradan epey bir zaman geçmistiki Valya Teyze yine camiinin önünde belirdi. Bu sefer çok farklı bir Valya Teyze vardı karşımda. Sanki hayatı yeniden bulmuş gibiydi. Koluma takıldı ve benimle camiye girdi. Ve bana şöyle dedi “Evlad ben senin inandığın tanrıya ve senin inandıklarına inanıyorum. Bana Kuran verir misin onu okumak istiyorum dedi.

Bende Vakfımızın Hediye Kuran Olsun projesi kapsamında basılan Rusca meallerden birini hediye ettim. Vakfımız bölgede 1990 'li yıllardan beri hizmet vermekteydi. Bölgeden Türkiye’de gönderilen öğrenciler Vakfın bursundan yararlanarak eğitimini tamamlamışlardı. Her sene kurban programında, Ramazanda iftar programlarında buraları unutmamışlardı. Ayrıca bölgedeki Müslümanlara hitap eden kitap faaliyetlerimize destek verdikleri gibi Rusça mealli Kuran projesi de bölgede büyük bir heyecanla karşılanmıştı.

Rusca mealli Kurani aldıktan sonra Valya Teyze uzun bir süre tekrar kayboldu. Yine bir sabah erkenden onu beni beklerken buldum. Ama bu sefer donmak üzere değildi. Yüzü de aşırı soğuktan pembeleşmemişti. Gözleri parlıyordu adeta. Evladım ben defalarca incili okumuş ve hiç bir şey anlamamıştım. Fakat Kur’an’ın dediği her şeyi anlıyorum. İyi ki bana Kurani verdin. Onu baştan sona okudum. Hakiki Kitap bu olmalı. Artık iman ediyorum dedi. Onun sevinçten gözleri parlıyordu. Bense hidayetin resmini izliyordum heyecanla.

ETİYOPYA

Türkiye’deki yoksulları kurban bağışlarıyla sevindiren Vakfımız, milletimizin emanetini daha uzaklardaki kardeşlerimize de ulaştırmak için yıllardır kurban organizasyonu yapmaktadır.

Yine 2015 yılı Ramazan programı kapsamında Etiyopya’ya gitmiştim. Bir iftar vakti kaldığım yerde ezanla birlikte iftarımı açtım. Sofrada, Türkiye’den götürdüğüm biraz Bepazarı Kurusu, birkaç hurma ve kuru incir vardı. İftardan sonra akşam namazını kıldım ve çay içmek için bir kenara çekildiğimde Nureddin isimli bir imam yanıma geldi. Kendisine bir adet kuru incir ikramında buldum. Hem sohbet etmeye, hem de çaylarımızı yudumlamaya başladık.

Nureddin elindeki incirin yarısını ısırarak “Bu ne kadar güzel bir meyve, nedir bu meyve?” diye sordu. Meyvenin incir olduğunu, Allah’ın Kur’an’da üzerine yemin ettiği “Tin”

meyvesi olduğunu söyledim. Hayretle “İncir bu mu?” dedi ve besmele çekerek Tin Suresini okumaya başladı.

Elinde kalan yarım inciri büyük bir hürmet ve saygıyla bir peçeteye sardı. O yarım inciri ne yapacağını sordum kendisine. “Allah’ın üzerine yemin ettiği bu inciri evime götüreceğim. Çocuklarımın ağzına birer parça koyacağım, bir ömür boyu damarlarımızda dolaşacak. Bu büyük bir nimet, Allah bize bu nimeti bahşetti, ne kadar şükretsek azdır” dedi.

Kendisine yanımda bulunan bir paket inciri vererek “Siz o yarım inciri yiyin” dedim ve kendisine paket inciri ikram ettim. Büyük bir heyecanla paketi alarak, “Allah’a yemin ederim ki hayatımda aldığım en değerli ve en büyük hediye bu oldu. Sizler ne kadar büyük insanlarsınız, ne kadar büyük bir milletsiniz. 3500 kilometre mesafeden buraya geliyorsunuz ve Allah’ın Kur’an da zikrettiği ve üzerine yemin ettiği bir meyveyle bizi tanıştırıyor ve ikramda bulunuyorsunuz. Size ne kadar teşekkür etsek azdır. Yıllardır Etiyopya’nın değişik bölgelerinde soframıza katkı sağlıyor, kestiğiniz kurbanlarla bizlere ikramda bulunuyorsunuz. Gelecekte ümidini kesmiş olan bizlere birer ışık ve ümit oldunuz, Allah sizlerden razı olsun” dedi.

Etiyopya’da çok mesafeler kat ettik. Bizi ilk gördüklerinde kestiğimiz kurbanın yenip yenmeyeceğini tartışan Etiyopyalı Müslümanlar şimdiyse bizi şehrin girişinde ilahilerle ve tekbirlerle karşılıyor. Etiyopyalı çocuklar “Türkler geliyor” diye sevinçle koşup sarılıyor bizlere...

ARAKAN

25 Ağustos’ta Myanmar’daki aşırı dinci Budistlerin saldırıları yeniden başladı. Evleri yakılınca ve zulüm artınca çaresizce Bangladeş’e kaçmak zorunda kalan Arakanlılar için insani yardım kuruluşları seferber oldu. Türkiye Diyanet Vakfı da hayırseverler tarafından kendine emanet edilen bağışları ulaştırmak için ilk günden itibaren bölgedeydi. Vakıf, insani yardımın yanı sıra, yaşanan dramı dünya kamuoyuna duyurabilmek kaygısıyla bir de belgesel çekme kararı aldı. Ben de bu belgesel yapımının bir parçası olarak Arakanlıların gelmeye devam ettiği Bangladeş’in Cox’s Bazaar bölgesine gittim.

Bir sürü acılı yüz gördüm. İnsana layık olmayan şartlarda verilen yaşam mücadelesine şahitlik ettim. Mesleki körlük yaşadığımı ve gözlerimin dünyanın pek çok yerinde yaşanan bu manzaralara alıştığını üzümlere itiraf ediyorum. Fakat bir Arakanlı gencin hali beni epeyce sarstı.

Shah Parir Dwip denilen sıfır noktasındaydık. Kırık dökük teknelerle Myanmar’dan Bangladeş’e geçen Arakanlıları görüntüledik. Bizlerde o teknelere binerek aynı şartlarda geçiş yollarını takip ettik ve görüntüledik. Alabora olma tehlikesi, su alan tekne, başlamak üzere olan sağanak yağmur umurumuzda olmadı.

Daha sonra Hint Okyanusu’na açılan diğer bir deniz sınır kapısına yani adanın bir diğer ucuna geçtik. Gri gökyüzünün altındaki yemyeşil okyanusun üzerinde beyaz betondan bir köprü

uzanıyordu. Karşı kıyı Myanmar ve Müslümanların köylerinden tüten simsiyah dumanlar görünüyordu.

Köprüyü yürürken gerçekleri bir an olsun unutabilirsiniz, kendinizi tropikal bir tatil beldesinde sanırsınız. Ama işte orada, köprünün bitiminde büyük bir gerçek sizi bekliyor. Yirmili yaşlarında Arakanlı bir delikanlı, karşı kıyıya bakıyor. Uykusuzluktan ve ağlamaktan kızarmış gözleriyle, yerinden kıpırdamayı bir an bile düşünmeyen haliyle... Karşı kıyıya bakıyor, Budist çetelerin yaktıkları köylerden yükselen dumanlara... Yanına gidip konuşuyoruz.

Karşıdan suların öte tarafından yanan yıkılan köylerin olduğu yerden gelecek ablasını beklediğini söylüyor. “O evlendiği için başka bir köyde yaşıyordu. Myanmar ordusu saldırmaya başladıktan sonra biz Bangladeş’e kaçtık ama ablam orada kaldı. 3 gündür onu bekliyorum. Gelene kadar da onu burada bekleyeceğim.” Kendi dilinde söylediği bu sözler çevrilir çevrilmez, sarsılıyorum.

Tercümandan “ona ablasına kavuşması için dua edeceğimi” söylemesini rica ediyorum. Gencin cevabı “Tüm Arakanlılar için dua edin.” oluyor.

Şimdi kardeşlerime bakarken, uzun seyahatlerde başımı cama yasladığımda, ezan sesi duyduğumda ya da en alakasız zamanlarda aklıma o Arakanlı genç geliyor. Ablasına kavuşup kavuşmadığını merak ediyorum. Dua ediyorum... Ablasına kavuşması için ve hiçbir kardeşin birbirinden ayrılmaması için dua ediyorum.

Kardeş kelimesine daha fazla anlam yüklüyorum. O ilahi sözü daha da sık tekrarlıyorum. “Mü'minler ancak kardeşirler.”

Mü'min olmak için kardeş, kardeş olmak için Mü'min olma düsturunu hayatımın merkezine koyuyorum. Ben sende kendimi gördüm Arakanlı kardeşim, dünyanın bir ucunda senin için her zaman dua edecek bir ablan var artık...

TANZANYA

Bayramın birinci günü toplam 10 köye gidiyoruz. Her köyde ayrı bir heyecan, ayrı mutluluklar. İnsanların yüzlerindeki tebessümün sebebi olmak tarifi imkânsız bir mutluluk. Ekip sabahtan akşama kadar ayakta, dinlenmek yok. Yemek yememek bile umurumuzda değil. O mutlulukları görmek bizlere yetiyor. Akşam oluyor. Verilen kurban emanetlerini asıl sahiplerine teslim etmenin huzuruyla şehre geri dönüyoruz. Ertesi gün ekip arkadaşım Zeliha hanımla beraber Kurban organizasyonu için Pemba adasına gidiyoruz. Yine orada bir çok yüz, bir çok hikaye birikiyor anı defterimizde. Dönüşte Pemba havaalanında beklerken bir amcanın yanına oturuyoruz. Amca merak edip neden geldiğimizi sordu. “Kurban dağıtmak için” dedik “ne güzel siz bizlere bir şeyler getirmişsiniz ama benim size verecek bir şeyim yok”. Dedikten sonra ellerine baktı ve “elimde bunlar var” dedi. Elindeki ağaç kabuklarını bize uzattı. Bunlar sıradan kabuklar değil tarçın ağacının kabuklarıydı. Hala o kabukları saklıyorum.

Dönüş hazırlığımızı yapıp kahvaltıdan sonra otelden ayrılıyor. Havalananına giderken namaz kılmak için bir camide duruyoruz. Camide yaşlı bir amca ile karşılaşılıyor. Niçin geldiğimizi soruyor. Kurban bayramı sebebiyle yardım etmek için geldiğimizi söyleyince, “sadece yardım için değil, bize dinimizi öğretmek için de gelin” diyor.

Kurbanın, sadece kan akıtmak olmadığını Allah’a yakınlaşmanın sembolü olduğu gibi daha önce adını bile duymadığımız kardeşlerimizle yakınlaşmanın da sembolü olduğunu yaşayarak görmek çok güzeldi.

NİJER

Nijer’de kurban faaliyetleri kapsamında ekibimiz bir eve misafir oluyorlar. Ev sahibinin yemek yaparken bir kavanozdan yemeğin içerisine birşeyler kattığını görüyorlar. Merak. Soruyorlar bu nedir.? Ev sahibinin cevabı: Bu sizin geçen sene bize verdiğiniz Kurban eti. Bu eti ben aldım kuruttum ve her yemeğe azar azar katıyorum. Çünkü bizim için çok değerli!!

TAYLAND / PATANI

Kurbanlarınızı ulaştırdığımız insanlardan birisi de ev demeye bin şahit isteyen bir kulübede yalnız başına yaşayan çok yaşlı bir teyzeydi. Tarifsiz duygular içinde yardım kolisini evinin eşğine bıraktıktan sonra ellerini tutup öptüm bayramlaşmak için fakat çekmek istedi ellerini utangaç bir tavırla. Yanımızda bize yardım eden, çevirmenlik yapan Türkçe bilen Patanili Muhammed kardeşime “Neden elini çekmek istedi, utandı, sizin âdetinizde yok mu el öpmek” diye sordum. O da onunla konuştuktan sonra, “El öpmek bizde de var ama teyze, ‘ben çiftçiyim ellerim nasırlı ve topraklı. Misafirlerimiz rahatsız olmasın, ondan öptürmek istemedim’ diyor” dedi. Aklıma Soma’daki faciada kurtarıldıktan sonra “devletin ambulansı kirlenmesin, çizmemi çıkarayım” diyen canım abim geldi. Dünyanın diğer ucunda birbirini tanımayan, yaşı, cinsiyeti, ırkı tamamen farklı iki insan. Tek bir ortak noktaları var; gönüllerindeki imanları. O yüzden “12 bin kilometre ötede Anadolu’dan bir parça sanki Patani” dedim başlığında.

Yine oranın devamlı gülümseyen, çalışkan gençleriyle konuşurken onları motive etmek için “Siz gelip Türkiye’de okuyacaksınız, çalışıp en iyi dereceleri yapacaksınız. Sonra gelip Patani’deki Müslümanlara hizmet edeceksiniz. Asla ve asla aslınızı ve geldiğiniz yeri unutmayacaksınız” dediğimde bir genç; “Konuşmanızda bir şey çok dikkatimi çekti” diyerek şöyle dedi: "Abi buraya birçok ülkeden birçok vakıf, kurum, üniversite temsilcisi geliyor ve hepsi genel olarak gelip ülkemizde okuyun orda fırsatlar çok iyi, biz sizi okuturuz ama 5 sene ülkede kalıp hizmet edeceksiniz gibi şeyler söylüyorlar, yani hepsinin bir menfaati var. Ama siz gelin Türkiye’de okuyun sonra gelip öğrendiklerinizle Patani’ye, vatanınıza, halkınıza faydalı olun diyorsunuz. Hiçbir menfaat gözetmiyorsunuz" dedi. Ben belki söylerken bu kadar farkında değildim, söylediğim şeyin bu kadar önemli olduğunun. O şaşkınlıkla hemen şu cevabı verdim; "Patani iyi olursa Türkiye zaten iyi olur kardeşim. Biz bir ümmetiz ve evimdeki kardeşimle olduğum gibi seninle de kardeşiz."

SURİYE

Vakfımız Suriye’de her gün sıcak yemek dağıtımını gerçekleştiriyor. Sıcak yemek alanlar arasında bir yaşlı teyze her gün geliyor sırada bekleyemeyecek kadar yaşlı olduğu için bir köşede bekliyor. Bizim dağıtımları yapan kardeşlerimiz teyzeyi tanıdıkları bildikleri için hep yanına gidiyor. Yemek aldığı kaba yemeklerini dolduruyor ve güzel dualarla gönderiyorlar.

Bu dağıtımların belli bir standardı var hafta da bir gün hem yemek yapılan mutfağın temizlenmesi hem de çalışanların dinlenmesi için tatil. Teyzemiz yemek dağıtımını olmayan günü unutarak gelmiş, beklemiş beklemiş ve geri gitmiş. İkinci gün bizim arkadaşlara sitemkar bir şekilde ‘‘Evladım yemin olsun ki benim evime sizin verdiğiniz bu sıcak yemekten başka yiyecek girmiyor’’

UGANDA

Uganda da kesimlerimizin sonuna doğru yaklaşmıştık artık son Kurbanları da kesecek ve emanetlerin üzerimizdeki yükünden kurtulacaktık. Kurbanlar Allah’ın izniyle tamamlanmıştı şimdi de ufak parçalara ayrılarak insanlara dağıtılma sırası gelmişti. İzdiham olmaması için insanları sıraya sokuyorduk bu arada yaşlı bir amca geldi evladım ben sırada bekleyemem benim payımı ver de gideyim dedi. Ben de amcam eğer size şimdi kurban etinden verirsem burada izdiham olabilir. Dedim. Ama sen burada bekle ben seni bulur payımı sana getireceğim ama sonra dedim. Boynunu büktü ve tamam dedi. Maalesef dağıtım yapılacak paketden çok insan olduğu için orada ki insanlara etler yetmedi. Ama ben amcaya verdiğim sözü aklımda tutarak onun payını aldım ve o amcayı aramaya başladım. Ve hala her dağıtımda o amcayı arıyorum. O amcalar gibi binler de mutlaka bizleri arıyor ve bekliyorlar.

NOT: Sunumu yapan hocalarımızın kendi yaşadıkları ve etkileyici anıları varsa onları da anlatabilirler.